

ע"פ 434/15 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלונית

בבית המשפט העליון

ע"פ 434/15 - א'

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. פלונית

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופט י' עדן) בת"פ 45504-05-13
מיום 25.12.2014

תאריך הישיבה: ז' בשבט התשע"ה (27.1.2015)

בשם המבקש: עו"ד מאיר סויסה; עו"ד דוד בן-ברוך

בשם המשיבה 1: עו"ד סיון רוסו

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' עדן) שניתן ביום 25.12.2014 בת"פ 45504-05-13, במסגרתו הושטו על המבקש 5 שנות מאסר בפועל, וכן מאסרים על תנאי ופיצוי למתלוננת.

2. ביום 24.7.2014 הורשע המבקש, לאחר ניהול ההוכחות, בביצוע עבירות של מעשים מגונים בקטינה, לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ושתי עבירות הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

3. לפי עובדות כתב האישום, המבקש היה בן זוגה של אם המתלוננת במשך 9 שנים ולהם בת משותפת ילידת 2011. המתלוננת היא קטינה ילידת 1998, שהתגוררה עם אמה ועם המבקש בעת ביצוע המעשים. בהתאם לכתב האישום, ביצע המבקש במתלוננת שורה ארוכה של מעשים מגונים במשך השנים 2010-2013: במקרה אחד נשכב המבקש מעל המתלוננת והחדיר את לשונו לפיה ונישקה, במספר מקרים שונים, הצמיד המבקש את איבר מינו לגופה של המתלוננת, ובמספר רב של מקרים ליטף המבקש את ירכה של המתלוננת, כשהיא בתגובה הזיזה את ידו. עוד לפי כתב האישום, נישק המבקש במקרים רבים את המתלוננת תוך החדרת לשונו לפיה ותוך שאחז בידה בכוח והניחה על איבר מינו, מעל הבגדים. כאשר ניסתה המתלוננת להשתחרר מאחיזת המבקש, היה אומר לה כי "זה מה שמחכה לך בחוץ". במועדים שונים, כשהאם עבדה במשמרות לילה, ישן המבקש עם המתלוננת באותה מיטה, והיה מצמיד את גופו לגבה של המתלוננת תוך שאיבר מינו בזקפה. במקרים אחרים הניח ידיו על חזה מעל או מתחת לחולצתה של המתלוננת, במקרה אחד הניח ידו על איבר מינה מעל בגדיה, ובמקרים נוספים ניסה לגעת באיבר מינה והמתלוננת בתגובה הזיזה את ידו. עוד לפי כתב האישום, איים המבקש על המתלוננת כי אם תחשוף את מעשיו, יתקשו היא ואמה להתמודד כלכלית. כמו כן, לאחר שהמתלוננת סיפרה לאמה על המעשים, ניסה להניא אותן מלהגיש תלונה במשטרה, ואיים כי אם ייכנס לכלא, כשיצא יחטוף את התינוקת, בתם המשותפת של המבקש ושל אם המתלוננת.

4. כאמור, בית המשפט הרשיע את המבקש, לאחר ניהול ההוכחות, וגזר את דינו ל-5 שנות מאסר בפועל, וכן מאסרים על תנאי ופיצוי למתלוננת. במסגרת גזר הדין עמד בית המשפט, בין היתר, על חומרת המעשים שביצע המבקש - שורה ארוכה של מעשים לאורך תקופה ממושכת - שבוצעו במסגרת התא המשפחתי אשר אמור להוות מגן למתלוננת, והעמדת המתלוננת במצב בו אין לה מפלט, כאשר המבקש ניצל את קרבתו למתלוננת, את האמון שנתנה בו המתלוננת ואת האמון שנתנה בו אמה. כן עמד בית המשפט על התוצאות הקשות של העבירות שביצע המבקש אשר פגעו קשות בכל תחומי חייה של המתלוננת, כעולה מתסקיר נפגעת העבירה.

בית המשפט התייחס גם לתסקיר המבחן ממנו עולה, כי המבקש מתקשה לקחת אחריות על מעשיו, לגלות אמפטיה לאחרים, ולהתמודד בצורה ישירה ובוגרת עם תפיסותיו הבעייתיות בתחום המיני. עקב כך נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של המבקש וחיווה דעתו כי ענישה מוחשית תהווה גורם הרתעתי ומציב גבולות עבור המבקש.

5. בית משפט קמא דחה את תחילת ריצוי מאסרו של המבקש, בתנאים שפירט, עד ליום 15.2.2015. בפני בקשתו של המבקש להורות על המשך עיכוב ביצוע גזר הדין בכללותו עד להחלטה בערעור שהגיש על הכרעת הדין וגזר הדין בעניינו.

עיקר טענותיו של המבקש, באמצעות בא כוחו, התמקדו בסיכויי הערעור. לטענתו, אף שהכרעת הדין מבוססת על ממצאי מהימנות, סיכויי הערעור הם טובים. לענין זה הפנה לשורה של שקרים, שלטענתו מצויים בגרסת המתלוננת, עליהם הצביע בהודעת הערעור. בנוסף ציין, כי מרשו היה משוחרר בערובה במהלך המשפט והקפיד להתייבב לכל

הדיונים. לבסוף נטען שהמבקש סובל מבעיות בריאות שונות. לאור זאת ביקש בא כוח המבקש לעכב ביצוע גזר הדין עד להחלטה בערעור, ולחלופין, להקדים את מועד הדיון בערעור.

מנגד, טענה באת כוח המדינה, כי הכרעת הדין מבוססת כל כולה על ממצאי מהימנות, שבית משפט שלערעור לא נוהג להתערב בהם. כן הדגישה, כי לצד גרסת המתלוננת, הקטינה, שנמצאה אמינה על ידי בית המשפט, יש גם את עדות אמה של המתלוננת (בת זוגו של המבקש), אשר תמכה בגרסת המתלוננת. נטען, כי לבת (המתלוננת) ולאם אין כל אינטרס להעליל על המבקש; אדרבא, ההשלכות השליליות מבחינתן של התלונה והעדויות נגדו ברורות וישירות. כן נטען כי ה"שקרים" המיוחסים למתלוננת בהודעת הערעור של המבקש אינם נוגעים לליבת העדות והאירועים, אלא מתמקדים, ברובם, בהשלכות של האירועים על המתלוננת.

6. לאחר עיון בטענות הצדדים ובחומר בתיק, לא מצאתי כי מתקיימת בענייננו עילה ראויה לעיכוב ביצוע גזר הדין.

7. הכרעת הדין בענייניו של המבקש מבוססת בעיקרה על ממצאי מהימנות. בית משפט קמא מצא את עדות המתלוננת (הקטינה) כמהימנה, עקבית וראויה לאמון מלא. בית המשפט ציין לענין זה את אי-ההפרזה בעדות המתלוננת ואת העדר כל ראיה לסתירה של המעשים שתוארו על ידה. בית המשפט מצא תימוכין לגרסת המתלוננת בעדות האם (בת זוגו של המבקש), אשר העידה, בין היתר, על תגובתה הנסערת של המתלוננת עת שיתפה אותה לראשונה במעשים שביצע בה המבקש. לעומת זאת, מצא בית המשפט את עדות המבקש כלא מהימנה, מגמתית ורצופת סתירות.

8. בשלב זה של בקשה לעיכוב ביצוע, איני נדרש כמובן להכריע בטענות הערעור של המבקש. ברם, נוכח האמור, אין לקבל את טענתו המרכזית של העורר להצדקת עיכוב הביצוע, כי סיכויי ערעורו להתקבל הם "סיכויים גבוהים מאוד".

אכן, המבקש היה משוחרר בערובה במהלך ניהול המשפט, אך יש לזכור כי בשלב ההוא המבקש נהנה מחזקת החפות. לא כן כעת, לאחר שהורשע ונגזר דינו. בשלב זה, אין הוא נהנה עוד מחזקת החפות, ונקודת המוצא היא שעליו להתחיל בריצוי עונשו באופן מיידי. הנטייה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, ובמיוחד עונש מאסר ממושך בגין עבירות חמורות, היא מצומצמת, והדבר ניתן אך במקרים מעטים בהתקיים עילה המצדיקה זאת (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000); ע"פ 5949/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.10.2013)). בעניינינו לא מצאתי כי מתקיימת עילה המצדיקה את המשך עיכוב ביצוע גזר הדין, מעבר לעיכוב של 45 ימים עליהם החליט בית משפט קמא.

9. סוף דבר: הבקשה נדחת. המבקש יתייבב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 15.2.2015, במתקן דקל, בהתאם להחלטת בית משפט קמא מיום 25.12.2014.

ניתנה היום, ז' בשבט התשע"ה (27.1.2015).

